

МАК РЕЙНОЛДС ОБЛОГ

Превод от английски: [Неизвестен], 1979

chitanka.info

Рекс Моран превъртя диска на ръчния си телевизиофон и погледна появилия се върху екрана циферблат. Гласът на робота каза: „Осем без две минути“.

Рекс Моран изхъмка и огледа тясната си квартира. Изглежда е време да се пораздвижи. Той извади от вътрешния джоб на куртката си своя универсален кредитен картон, пхна го в отвора на стандартния телевизиофон и каза към екрана:

— Моля, кредитният ми баланс.

След няколко секунди роботът отговори:

— 10 акции Инейленебъл Бейзик. Нито една акция Вариенебъл Бейзик. Текуща сметка: един долар и двадесет и три цента.

— Един долар и двадесет и три цента — промърмори Рекс. — Не мислех, че ще се наложи да започвам с такава нищожна сума на ръка.

Той набра „Кредит“ и почака върху екрана да се появи някакво лице. Лицето беше делово, оживено и с известен намек за нетърпение.

— На апарата е Джесън Мей, заместник-директор по кредита от отдела за дивиденди на Инейленебъл Бейзик.

Рекс Моран долепи до екрана своя универсален кредитен картон и каза:

— Бих искал да получа аванс.

— Моля ви, за една секунда — отвърна Мей и натисна някакво копче. Като прочете отговора върху екрана на бюрото си, той отново погледна към Моран. — Вие вече сте изтеглили всичко за два месеца напред.

— Известно ми е — намръщено изтърси Рекс Моран, — но се намирам в изключителни обстоятелства.

— Те винаги са изключителни, мистър Моран — отрязва човекът зад бюрото. — От досието ви се вижда, че непрекъснато теглите предварително от вашите дивиденди всичко, каквото може. Правителството удържа проценти от подобни аванси. В последна сметка това не е изгодно за вас, мистър Моран.

— Да, зная, зная — каза Рекс Моран. — Просто имах дълъг период от неуспехи.

— Така че в какво се състои работата този път?

Въпросът завари Рекс Моран неподготвен.

— Брат ми е болен — каза той. — Налага се да му помогна.

— Къде живее вашият брат, мистър Моран?

— В Панама Сити.

— Момент, моля — чиновникът се обърна към един от екраните върху бюрото си. Само след секунда той вдигна поглед и въздъхна. — Мистър Моран, в досието на компютъра не е отбелязано да имате брат. Молбата ви е отклонена. И, мистър Моран...

— Е? — с отвращение запита Рекс Моран.

— Опитът да измамите директора на „Кредит“ е второстепенно нарушение. Аз няма да предприема никакви мерки по този повод, но нарушението ще бъде регистрирано.

— Плюя на това — изръмжа Рекс Моран, изключвайки апарата. — Не разчитах много на това.

Моран беше прехвърлил тридесетте. Имаше плътно телосложение, с лице, което без да е неприятно, издаваше, че собственикът му е преживял доста, сякаш е участвувал и във войни, и в сбивания, макар в действителност да не беше вярно нито едното, нито другото. Като се свърза с ултрамаркета, Моран набра номера на отдела за детски играчки и си избра пистолет, който струваше само 77 цента. Налага се да се задоволи с това. Той постави в отвора на апарата универсалния си кредитен картон, прилепи към екрана палеца си и поръча играчката. След няколко минути я извади от приемника за автоматично доставяне. Пистолетчето не беше голямо, но от известно разстояние изглеждаше достатъчно убедително. Моран се обърна към своя малък библиотечен екран и набра номера на вестникарския отдел, след това брой на вестник отпреди две седмици и от него се спря на страницата с некролозите. След това набра адреса, който си бе отбелязал, и почака, докато върху екрана се обрисова лице, гледащо към него сурово и въпросително.

— Мистър Василис? — Каза Рекс Моран. — Името ми е Рой Макърд.

От екрана гледаше уморен и с аристократична външност човек на около шестдесет години.

— С какво мога да ви бъда полезен, мистър Макърд? — студено запита той.

— Току-що се върнах в града и научих за тази трагедия. Аз съм приятел, извинете ме, мистър Василис, бях приятел на Джери Джеръм.

Лицето върху екрана стана малко по-приятливо.

— Не ми се е случвало да чувам вашето име от Джеръм, но той имаше много приятели, които не зная.

— Сър, бих искал да ви изразя своите съболезнования лично — започна Рекс Морган. Човекът върху екрана се намръщи и понечи да отговори, но Моран го изпревари: — Аз пазя някои неща, които принадлежаха на Джери, и мисля, че съм длъжен да ви ги предам.

— Добре, млади момко. Ще бъда свободен точно в девет и ще мога да ви отделя няколко минути.

— Чудесно, сър, ще дойда по това време. — Рекс Моран изключи апарата, преди неговият събеседник да успее да каже още нещо.

Той не се реши да вземе индивидуално пневмотакси близо до дома си, знаейки, че компютрите регистрират всички пътувания и агентите ще могат да го издирят по номера на универсалния му кредитен картон. Моран измина няколко квартала до станцията на общественото пневмометро. Като пусна универсалния си картон в отвора, той съобрази, че след покупката на пистолета-играчка в сметката му са останали само няколко цента. Нямахше да му стигнат пари дори за връщане, ако замисълът му се провали. Когато излезе от метрото, той се насочи направо към дома на Василис. На входа беше монтиран пропускателен екран. Надявайки се, че няма да се наложи да представя кредитния си картон, той каза в екрана: „Рой Макърд. Имам определена среща с мистър Василис“ — и влезе през отворилата се врата. След входа имаше два асансьора. Той влезе в единия от тях и каза: „Апартаментът на Френк Василис.“

Вратата се отвори, Моран влезе и замря. Стоящият пред него човек в тъмен костюм съвсем не беше Василис. Той огледа с високомерен поглед Моран от главата до петите, отбелязвайки костюма му, който беше твърде далеч от елегантността, и грубите черти на лицето.

— Мистър Макърд? — осведоми се той. — Господарят ви чака в своя кабинет.

Господарят? Василис имаше слуга! Възможно ли е в днешно време някой да има жив слуга! От некролога беше ясно, че старецът принадлежи към висшите слоеве на обществото. Но не изглеждаше да е толкова богат, че да има жив слуга! Моран последва лакея. В такъв голям апартамент той никога още не беше попадал. На вратата, пред която спряха, нямаше дори пропускателен екран. Слугата почука

деликатно и отвори вратата. Старият Василис наистина чакаше госта. От комфортния фотьойл към Рекс Моран гледаше възрастният човек, който той вече беше видял на екрана на телевизиофона. На масичката пред него имаше марки, а в ръката си държеше малка лупа. Той явно беше филателист.

— Ах да, мистър Рой Макърд, приятелят на Джеръм. Влезте, моля. — Както и прислужникът той огледа с оценяващ поглед дрехите и лицето на Моран и леко вдигна вежди. — И така, мистър Макърд, с какво мога да съм ви полезен?

Рекс Моран прехвърли поглед към прислужника.

— Свободен сте, Франклин — каза Василис.

Франклин излезе и тихо притвори вратата след себе си. Рекс Моран извади пистолета, показа го на домакина и пъкна ръката с играчката обратно в джоба си.

Старецът се ококори:

— Вие... вие сте бандит?

— Бих формулирал това по друг начин — каза Моран. — Омръзна ми непрекъснато да ме минават и реших да си откъсна моя пай. Тъй като държащите властта няма да ми го дадат, налага се да си го взема сам.

— Вие сте глупав, младежо.

— Може би да, а може би и не. — Рекс Моран изразително си поигра в джоба с пистолета.

— В днешно време престъпникът е обречен. Обществото е намерило средства да се осигури срещу грабителите и крадците. Да се правят сега дребни кражби просто е неизгодно.

— А откъде ви е хрумнало, мистър Василис, че имам предвид дребна кражба? — усмихна се кисело Рекс Моран. — Вашият кредитен картон, моля.

— С долларите от моята текуща сметка мога да се ползувам само аз. Не мога нито да ги подаря, нито да ги изиграя на карти, нито да ги хвърля и никой не може да ми ги измъкне. Единствено само аз мога да се ползувам от моите дивиденди.

— Ще проверим това, — кимна Рекс Моран. — А сега вашия кредитен картон, моля. — Той отново попрехвърли в джоба пистолета си.

С презрително изражение старецът извади от вътрешния си джоб чудесен кожен портфейл, измъкна от него стандартния картон за универсален кредит и го протегна към Моран.

— Разбира се, тук имате приемник за автодоставки? — запита Рекс. — Гледай какви размери! Ето ви преимуществата на светския живот, мистър Василис. Да видите само моя приемник в моята микроскопична стаичка! А ако ми е необходимо нещо наистина солидно, налага ми се да ползвам общия приемник във входа на моя пренаселен дом.

Моран седна пред приемника, без да изпуска домакина от поглед. Той постави кредитния картон в автомата и каза:

— Кредитния баланс, моля.

Роботът отвърна:

— Две хиляди четиридесет и шест акции Вариетъл Бейзик. Текуща кредитна сметка от четиридесет и две хиляди, двадесет и девет долара и осемнадесет цента.

Моран набра номера на ултрамаркета и поръча револвер 38-ми калибър с кутия патрони към него. Като помисли секунда, той набра и номера на отдела за фотоматериали и поръча „Полароид Пентакс“ с комплект от лента.

— Щом ще се взима, да се взима — обясни той на стареца. — Щом ще правя кръвопускане на вашата сметка, то поне да е сериозно.

— Няма да има никакво кръвопускане — ядоса се Василис. — Веднага щом съобщя за грабежа, властите незабавно ще ми възстановят загубите.

Рекс Моран набра номера на отдела за готови мъжки дрехи и без да бърза, си избра пълен комплект дрехи.

— Виж сега наистина ще падне работа — каза той и като се свърза с бижутерския отдел, си избра пръстен със стойност от две хиляди долара.

— Мисля, че това е, което ми трябва — реши той. И като набра секцията за туристически принадлежности, поръча дълго въже. — А сега, старик, елате тук и поставете пръстчетата си върху екрана.

— Нека предположим, че откажа.

Рекс Моран се усмихна.

— А какъв смисъл би имало в това? Та нали сам казахте, че веднага щом съобщите, властите сами ще ви възстановят всичко. Вие не

рискувате нищо.

Мърморейки, старецът се приближи до приемника и с израз на крайно презрение долепи до екрана палеца на дясната си ръка.

Само след една минута поръчаните вещи бяха в приемника.

Василис се върна в своето уютно кресло.

Рекс Моран зареди току-що получения револвер и се преоблече. След това прехвърли през рамо фотоапарата. Като огледа с възхищение пръстена, той го мушна във вътрешния си джоб и прехвърли револвера също там.

— Искаше ми се да поръчам още няколко такива нещица, но реших, че ако изтегля наведнъж толкова пари от сметката, може да прегори някое реле и банковите програматори да се разтревожат.

— Бандит — злобно каза Василис.

— Ама вас какво ви засяга? Няма да плащате вие. — Рекс взе въженцето. — Най-напред вас, приятелю, ще ви вържем, а след това ще се заемем с Франклин...

Излизайки на улицата, той съобрази, че все пак трябва да върви пеш; личните му спестявания не биха били достатъчни дори да си плати пневмометрото. Но за щастие не трябваше да ходи далеч. Пътном захвърли пистолета-играчка в кошчето за боклук. Сега имаше истинско оръжие.

В този район бяха се запазили няколко частни магазинчета. Той се запъти към най-малкото.

Изад тезгяха към него се приближи тих човечец на около 50 години, който запита меко:

— Какво ще обичате, сър?

Рекс Моран влезе в ролята си. Той произнесе несигурно:

— Както разбирам, понякога вие купувате предмети лична собственост.

— Това е така. Купувам и продавам. Какво именно искате да предложите, мистер...

— Адамс — каза Рекс Моран. — Тимоти Адамс. Имам пръстен, който остана от майка ми.

— Поседнете, моля ви, мистер Адамс. Наследствените скъпоценности не вървят кой знае как на пазара, но бих могъл да го видя... Камъкът е вграден по твърде модерен начин, мистър Адамс. Мислех си, че майка ви е оставила някакъв стар пръстен.

— О, не — каза Моран. — Тя купи този пръстен малко преди смъртта си. Разбира се, ако имах жена, можех да подаря пръстена на нея, но аз съм сам.

Собственикът на магазина спокойно го изгледа.

— Аз купувам и продавам произведения на изкуството и скъпоценности, но не търгувам с крадено. Къде е купила майка ви този пръстен?

— По време на отпуската си в Евразия.

— Добре, че не е в Съединените щати...

Магазинерът извади от едно чекмедже лупа и започна да разглежда пръстена.

— Ще ви дам за него двеста долара.

— Двеста долара! Та майка ми казваше, че той ѝ струвал повече от две хиляди.

— Значи тя е надплатила. Подобна вещ едва ли ще е възможно бързо да се пласира.

— Дайте триста.

— Добре — съгласи се собственикът на магазина, — макар че ще ми е на загуба.

— Аха — мрачно изръмжа Моран. Той извади своя универсален картон и го постави в отвора на обменния екран.

Собственикът на магазина прибра пръстена в чекмеджето, извади своята карта, пхна я в другия отвор на апарата и каза в екрана:

— Прехвърлете триста долара от моята сметка върху предявения картон.

— Сумата е прехвърлена — каза роботът.

Рекс Моран прибра своя картон и стана.

— И все пак това е грабеж — промърмори той.

Моран забързано закрачи към най-близката станция на пневмометрото в желанието си да напусне този район колкото може по-бързо.

Той излезе от метрото около обяд.

Гладът му вече осезателно се обаждаше. В края на краищата триста долара са триста долара и той би могъл да се нагости добре в някое кафене-автомат.

Моран си избра подходящо заведение, седна на една маса и тъпо се взря в менюто. Дявол да го вземе, ястията бяха от антарктически

крил, планктонов белтък и соя. Като пусна кредитния си картон в отвора на масата и постави върху екран палеца си, той поръча пиле и чаша морско питие.

Разбира се, би било добре да удари за начало няколко глътки псевдоуиски, но капиталът му не беше чак толкова голям.

В този момент зазвъни неговият наръчен телевизиофон. Апаратът беше включен на канала за Първостепенна важност и в целия свят само двама души биха могли да го търсят. Върху екрана обаче се появи непознато лице. Непознато и свирепо.

— Говори Службата по Разпределение, Подотдел на Полицията. Рекс Моран, вие сте арестуван за опит да нарушите правилата за ползуване на универсалните кредитни картони. Веднага се явете в най-близкия Полицейско-Административен участък. Отказът от явяване ще задълбочи наказанието.

— Да пукнеш дано! — изръмжа Рекс Моран. Като изключи апарата, той объркано се взря в загасналия екран. Вече го търсят. Хиляда дявола! Той не може да се върне дори в своята мини-квартирка. Вече беше нелегален, и то за какво? Поради някакви си жалки триста долара, от които дори не може да се възползува, защото всеки компютър щеше да го засече. Те могат по същия начин да засекаат и наръчния му телевизиофон. С отвращение той започна да го сваля от китката си. Но в този момент върху екрана се появи образ.

— Внимание! До всички граждани. Търси се престъпникът Рекс Моран, обвинен в грабеж, нападение и търговия с крадено. Умоляват се всички граждани да окажат помощ при неговото задържане. Опасният престъпник е въоръжен. Ще ви предадем неговия образ.

Моран изстена, виждайки върху малкия екран своето собствено лице. Добре поне, че снимката му беше доста стара.

Той смъкна от китката си апарата и го хвърли в ъгъла. По това време в кафетерията освен него нямаше никой.

Като изтича на улицата, той чу далечен звук на сирена. Вероятно идваха за него.

Моран измъкна револвера и спря един от минавачите. Той погледна към него, след това към револвера, след това отново прехвърли поглед върху лицето на Моран и въздъхна:

— Да, вие сте същият този престъпник, когото току-що показаха.

— Така е, приятелю, а сега живо извикай такси.

Лицето на минувача посивя. Той набра номера и в същия миг едно авто такси на въздушна възглавница изплава иззад ъгъла. Вратата се отвори.

— Бързо пъхай в отвора картона си.

Докато минувачът слагаше картона си в отвора, Моран вече беше се настанил на задната седалка.

— Постави пръста си върху екрана — изкомандува той, набирайки адреса.

Неочаквано Рекс се подаде от колата, смъкна наръчния апарат от китката на минувача и го пъкна в джоба си. Като измъкна кредитния картон от отвора, той го връчи на своята жертва.

— Ето — каза той. — И да не си казал после, че не съм ти направил услуга. Помисли си само колко зле би ти било без кредитен картон. — Той трясна вратата и таксито потегли.

— Моля, максимална скорост — каза Моран в екрана.

— Да, сър — отвърна роботът.

Да се остава дълго в таксито беше опасно. Веднага щом този глупак, който той остави на улицата, се появи в полицията, всички компютри ще започнат да проверяват набрания от него адрес. Компютрите са регистрирали повикването по кредитния картон на ограбения. Разбира се, те ще проверят адреса, но нали и той не е глупак да отиде на този адрес. На около половината път Рекс отвори вратата и по-нататък колата замина празна. Той се намъкна в страничната уличка и тръгна вдясно от булеварда, по който продължаваше да пътува колата.

В джоба му прозвуча звънецът на откраднатия апарат. Той го извади и натисна микроскопичното копче, за да не изпрати в ефира собствения си образ. Върху екрана се появи същият чиновник и повтори съобщението за търсенето на престъпника, като добави, че Моран е бил видян, когато е викал такси. Очевидно неговата жертва беше успяла вече да съобщи. Това също така означаваше, че те знаят за откраднатия апарат. Моран хвърли апарата и го разби с тока си.

Трябваше веднага да изчезва. Внезапно нещо го осени.

Наблизо се намираше ресторант, за който беше чувал, но той не беше по кесията му. Влизайки в заведението, Рекс се изкачи с асансьора на покрива до залата, известна под името „Зала на гастронимите“. Вече приближаваше обяд и в ресторанта се стичаха

чиновници от висши рангове. Моран се изхитри да скрие впечатлението, което му направи този приют на богаташи. Той поблагодари на своя късмет, че се е досетил да се преоблече. Келнерът се приближи почтително. През своя живот Рекс Моран още не беше посещавал ресторант, който да може да се похвали с жива прислуга. И сега обаче той не издаде своето изумление.

— Отделна маса ли ще искате, сър? — осведоми се оберкелнерът.

— Да, моля — отвърна спокойно Рекс Моран, сякаш цял живот само това е правил — да обядва на отделни маси в луксозни ресторанти. — И бъдете любезен да е някъде в ъгъла. Необходимо ми е да си помисля за някои неща.

— Разбира се, сър. Моля оттука.

Моран беше настанен в уютно сепаре, което го задоволяваше напълно. Като уговориха поръчката, оберкелнерът и сервитьорът го оставиха сам.

Рекс Моран се огледа наоколо. В тази част на залата освен него имаше само още един човек, който седеше гърбом към него. Той сне от рамото си „полароида“, извади от джоба си касета с лента и зареди апарата. След това от вътрешния си джоб измъкна кредитния картон, задигнат от Василис, и го разгледа внимателно, спирайки се най-много върху отпечатъците на пръстите. После закрепил картоната към малката вазичка и насочи към него апарата. Натисна затвора, извади от камерата готова снимка и я погледна. Не беше станала много добре. Той направи половин дузина снимки, докато получи дубликат, който да прилича на отпечатъците на пръстите върху картоната. След като прибра апарата в калъфа, той извади джобното си ножче. Изстърга акуратно от снимките отпечатъците на палеца и в този момент сервитьорът донесе първото ястие.

Храната и виното надхвърлиха всичките му очаквания, но беше опасно да се заседява. Без да дочака десерта, Рекс Моран внезапно скочи от масата и забърза към екрана за плащане, пред който седеше дежурният касиер. Там беше и оберкелнерът, който повдигна вежда в почтителен въпрос.

— Току-що си спомних за една важна работа, с която трябва да свърша веднага — припряно каза Моран. — Задръжте моля ви десерта, докато се върна, а също така и попазете апарата ми.

Оберкелнерът погледна към масичката на Моран. Върху нея наистина стоеше фотоапарат.

Рекс Моран напусна ресторанта, все още запазил вида на човек, който внезапно си е спомнил за някаква работа, изискваща срочната му намеса. Като излезе на улицата, той направи гримаса. Беше се наложило да пожертвува фотоапарата. Но той вече не му беше необходим. Рекс се насочи към близкия хотел. Налагаше се да рискува. Ако портиерът го познаеше, нещата бяха лоши.

— Трябва ми нещо малко — каза Моран. — Хол, спалня и баня. Едва ли ще приемам гости.

— Моля ви, сър. — Портиерът огледа Моран. — А, а, вашия багаж сър?

— Нямам багаж. Току-що пристигам от крайбрежието. Искане ми се да си понакупя облекло. Винаги се обличам само тук, на изток. В Калифорния модата е просто смешна.

— О, да, сър. Ще позволите ли да ви регистрирам?

— Бих искал преди това да погледна жилището. Ако ми хареса, ще се регистрирам горе.

— О, уверен съм, че ще останете доволен, сър. Позволете ми да ви предложа номер „А“.

Номер „А“ беше разположен на един от най-горните етажи на сградата. На Моран не беше му се случвало през живота му да види по-люксови стаи. Той се приближи до екрана и каза: „Жилището ми подхожда. Взимам го.“

— Благодаря ви, сър. Бъдете любезен да пуснете в отвора вашия кредитен картон, сър.

Моран въздъхна дълбоко. Извади от джоба си картон на Василис и го постави в отвора на апарата. След това извади направената в ресторанта снимка на отпечатъка от палеца на Василис и за миг го прилепи към екрана.

— Благодаря ви, сър, — каза роботът.

Рекс Моран въздъхна. Лицето му се разтегли в тържествуваща усмивка. Все пак беше измамил всички! Като набра необходимия му номер на диска, Рекс каза към екрана:

— Доставете ми, моля ви, в стаята бутилка уиски, бутилка коняк, бутилка бенедектин, бутилка шартрьоз — само че жълт, разбира се, а

не зелен — а и перно-абсент, ако се намери, ако няма, то достатъчно е и обикновено.

Роботът отвърна:

— В хотел „Ню Карлтън“ напитките могат да се поръчват чрез бар-автомата.

— Зная, но обичам да си смесвам коктейлите сам.

— Слушам, сър. Поръчката ще ви бъде доставена.

Все така захилен, Моран измъкна от бар-автомата бутилка първокласен „скоч“ и като примижа одобрително, я огледа през светлината. През целия си живот само веднъж му беше паднало да се натръска с уиски, а в днешно време то в буквалния смисъл имаше цената на златото. Рекс смеси уиски със сода и като си посърбваше от този нектар, се разхождаше из стаята, обмисляйки по-нататъшния план за действие.

За какво, дявол да го вземе, беше мечтал напразно през целия си живот? Хайвер! Никога не беше се наяжда с хайвер! И Рекс поръча огромна кутия хайвер, след това масло, топли препечени филии, варени яйца. Като си помисли, той прибави към поръчката пушена есетра и белуга. А остатъка от деня прекара, като си даде чудесен гулай с всички тези ястия и напитки, за които само беше мечтал някога. И когато дойде време за вечеря, с огорчение забеляза, че се е натъпкал до гърлото.

Смътно си спомняше как с мъка се добра до спалнята и набра върху диска на кревата максимален комфорт, преди да падне в него.

Колкото и странно да е, сутринта той се събуди без никакви признаци на махмурлук. Автоматичната масичка му поднесе поръчаната закуска направо в леглото. Сок от прясно манго, папая, яйца в черно масло, отново хайвер, препечени филии, пържени домати и кафе — всичко в двойни порции. Той се тъпчеше, издавайки звуци на удоволствие.

— Е, добре — усмихна се той тържествуващо, като завърши закуската. — Време е да се заемем с работа.

Той се приближи към екрана и набра номера на секцията за мъжки дрехи на ултрамаркета. Никога в живота си не беше изпитвал такава наслада като сега, когато отваряше пакетите с покупките. Около десет часа той реши, че е време вече да се разгърне напълно, и си

поръча спортна кола на въздушна възглавница, като нареди да бъде доставена на паркинга пред хотела.

В единадесет без десет светна пропускателният екран върху вратата. В него се обрисоваха двама души.

— Да вървим — каза с отвращение човекът, облечен цивилно.

Униформеният огледа отрупаната с покупки стая.

— Заратустра! — само промълви той.

На улицата ги чакаше полицейска кола. Човекът с униформа седна на волана. Цивилният настана Моран на задната седалка до себе си.

— Ей, сигурно си се повеселил славно — мрачно каза полицаят.

Рекс Моран се изсмя.

— Хубави номера ни разигра — каза неговият събеседник, — ние едва ли не те пипнахме в кафенето. Трябваше веднага да тръгнем след теб, а не да правим съобщения по телемрежата.

— А аз се изненадах, че не постъпихте точно така. Не ни е пъргава полицията.

Те го откараха в местното отделение на Службата за Разпределение и като се изкачиха на третия етаж, се явиха пред самия Контрольор Марвин Рухлинг.

Рухлинг огледа Моран и каза:

— Чудесен си! Дори успя да си купиш и спортна кола! Представяш ли си каква аларма ще вдигне Василис?

— Та той съвсем не знае какво е станало всъщност — мъдро отвърна Рекс Моран. — Малко се разтревожи и туй то.

— Хубаво „разтревожаване“. А ако от страх беше получил удар? А да не говорим за минувача, който застави да извика такси, като го заплаши с пистолета си.

— Сами искахте всичко да бъде като истинско и ето, че така се и получи.

— Истинско — изсъска полицаят в цивилни дрехи. — Трябва, щом за това говорим, да изтеглим от телемрежата обявлението за издирване, иначе Рекс могат да го застрелят като нищо на улицата.

— И така, Рекс, твоите изводи — обърна се Рухлинг към Моран.

— Трябва да се промени нещо с картоните и отпечатъците на палеца. В противен случай някой истински бандит може да намери някой самотен глупак аристократ с достатъчно пари, да го премахне и

да изчезне някъде в друг район на страната, като направи същото, каквото и аз с отпечатъка от палеца, и до края на живота си да дои от чуждите дивиденди.

— Какво още?

Рекс Моран помисли малко.

— Ние с Фред тъкмо за това говорихме по пътя. От идеята за доброволно явяване в полицията няма никаква полза. Разбира се, при нормални условия тя дава икономия в щата, но ако се случи достатъчно отчаян тип, а освен това и въоръжен, той трябва да се преследва по неговия наръчен телевизиофон, ако, разбира се, не се сети да хвърли апарата.

— Без съмнение Рекс е прав — каза цивилният полицаи.

Марвин Рухлинг въздъхна дълбоко.

— Добре — каза той, — ти спечели облога. Успя да се скриеш и да си поживееш комфортно цяло денонощие, без да имаш в сметката си нито цент. Но бих искал да те погледам как ще се извиваш след половин година, когато ликвидирам всички ходове, от които се възползува.

Рекс Моран се усмихна:

— Искате ли да се обзаложим?

Публикувано в списание „Наука и техника“, броеве 21-23/1979 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.